

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Central Europe Mark, s. r. o.**
sídlem Hlavní třída 87/2, 737 01 Český Těšín
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem
sídlem Sluneční nám. 14/2588, Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

na přezkum rozhodnutí žalovaného č. j. 9494/21/5100-41456-711233 ze dne 22. 3. 2021, ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 12. 5. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2021, č. j. 9494/21/5100-41456-711233, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 3405711/20/3202-80546-800365 ze dne 10. 9. 2020. Prvostupňový orgán zamítl námitku žalobce s tím, že tento nemá nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně. Žalobce se domáhal úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů. Svůj nárok opíral o skutečnost, že správce daně v průběhu daňové kontroly snížil původně vyšší částku zajištěnou zajišťovacím příkazem na úhradu DPH.
2. Žalobce v žalobě předně vznesl námitku nedostatku kompetence žalovaného rozhodovat ve věci s ohledem na přechodná ustanovení k zákonu č. 283/2020 Sb. Uvedená ustanovení sice uváděla, že řízení o námitce, zahájená přede dnem účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů, žalobce nicméně argumentoval, že řízení o odvolání není součástí řízení o námitce, které končí oznámením rozhodnutí o námitce.
3. Žalobce dále uvedl, že zajišťovacím příkazem ze dne 19. 6. 2015 bylo žalobci uloženo zajistit úhradu DPH za první čtvrtletí roku 2015 složením jistoty ve výši 13 556 641 Kč. Následně v průběhu daňové kontroly správce daně rozhodl dne 5. 12. 2019 o snížení původní výše zajištění o částku 6 084 162 Kč, neboť zčásti odpadl důvodný předpoklad doměření daně. Žalobce s odvoláním na analogické uplatnění závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Aps 3/2013-34 ze dne 25. 9. 2014 (Kordárna, a. s., v likvidaci) a č. j. 1 Afs 445/2019-47 ze dne 16. 7. 2020 (EP ENERGY TRADING, a. s.) uvedl, že mu má být požadovaným úrokem nahrazeno zadržování částky 6 084 162 Kč. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že považuje zadržení nadměrného odpočtu a zajištění daně za nesrovnatelné instituty. Žalobce proti tomu namítl, že v obou případech jde o kompenzaci majetkové újmy spočívající v tom, že nemohl disponovat zadržovanými prostředky. V obou případech je totožný efekt, a to zadržování peněžních prostředků plátce DPH, a tudíž jeho diskriminace v rozporu se zásadou proporcionality. Žalobce poukázal na rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Garage Molenheide* a na něj navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 6. 2021 navrhl zamítnutí žaloby. K námitce absence kompetence uvedl, že řízení o námitce bylo zahájeno za účinnosti právní úpravy, která proti připouštěla proti rozhodnutí o námitce podání odvolání. Na podporu svého názoru citoval důvodovou zprávu k zákonu č. 283/2020 Sb. K námitce nezákonnosti žalovaný akcentoval, že žalobce formuloval svůj požadavek jako žádost o úrok dle § 254 daňového řádu. Toto bylo předmětem správního řízení a správní orgány zkoumaly toliko, zda jsou splněny podmínky uvedeného ustanovení. Podmínky, stanovené v § 254 daňového řádu v žalobcově případě zjevně splněny nebyly, neboť zde nebylo žádné rozhodnutí, které by bylo změněno, zrušeno či prohlášeno za nicotné. Původní zajišťovací příkaz zůstal nedotčen, a byl aprobován i správními soudy obou stupňů. Částka 6 084 162 byla zadržována po právu. K argumentaci judikaturou týkající se nadměrného odpočtu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a akcentoval, že na rozdíl od nadměrného odpočtu neexistuje garantovaný nárok na vyplacení částky zajištěné zajišťovacím příkazem.
5. Řízení před krajským soudem bylo od 13. 1. 2023 do 23. 10. 2023 přerušeno za účelem vyčkání na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 276/2022, kde byla řešena totožná kompetenční otázka, o níž byl mezi stranami spor i v nyní projednávané věci.
6. Jednání dne 10. 1. 2024 se žalobce nezúčastnil; žalovaný setrval na svém procesním stanovisku.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Pokud se týče skutkového stavu – jak plyne ze spisového materiálu – o tom není mezi stranami sporu. Finanční úřad pro hlavní město Prahu zajišťovacím příkazem ze dne 19. 6. 2015 uložil žalobci zajistit úhradu DPH za první čtvrtletí 2015, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty ve výši 13 556 641 Kč. Zákonnost tohoto zajišťovacího příkazu aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Afs 347/2018-28 ze dne 11. 4. 2018. Na základě uvedeného zajišťovacího příkazu správce daně exekučně vymohl částku 7 352 240, 23 Kč. Dne 5. 12. 2019 vydal Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj rozhodnutí o změně zajištěné částky, kdy bylo rozhodnuto o snížení výše zajištění o částku 6 084 162 Kč a zároveň o jejím zvýšení o částku 1 316 670 Kč. Ke dni 5. 12. 2019 měl správce daně na účtu žalobce k zajištění daně částku ve výši 7 844 009,23 Kč. K podanému odvolání bylo rozhodnutím ze dne 20. 7. 2020 zrušeno navýšení zajištění o částku 1 316 670 Kč. Dne 12. 8. 2020 byla správci daně doručena žádost žalobce o úrok z neoprávněného jednání správce daně, a to z částky 6 084 162 Kč; uvedenou žádost správce daně posoudil jako námitku, která byla doplněna podáním doručeným dne 24. 8. 2020. Rozhodnutím ze dne 10. 9. 2020 správce daně námitku zamítl pro nesplnění podmínek stanovených v § 254 daňového řádu. Proti tomu žalobce brojil odvoláním, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
9. Pokud se týče žalobního bodu, v němž byla namítána absence kompetence žalovaného k rozhodování žalovaného o odvolání proti námitce, pak tento bod byl vyřešen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 276/2022-25 ze dne 31. 8. 2023. Soud uvedl, že *„formulaci »řízení o námitce« je proto nutno vykládat jako celek, tj. že zahrnuje také řízení o odvolání proti rozhodnutí o námitce. Nejde o výklad contra legem, naopak, tento výklad vychází ze zásady jednotnosti řízení, jak se uplatňuje také v daňovém řádu, a takto přechodná ustanovení k zákonu č. 283/2020 Sb. koncipoval sám zákonodárce, o čemž svědčí obsah důvodové zprávy jak k bodu 6, tak i k bodu 12 přechodných ustanovení novely.“* Kompetence žalovaného k rozhodnutí o odvolání proto dána byla.
10. Pokud se týče namítané nezákonnosti, je předně nepochybné, že podmínky § 254 daňového řádu splněny nebyly, neboť zde nebylo žádné rozhodnutí zrušené, změněné či prohlášené za nicotné. Pokud se žalobce domáhal analogické aplikace judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU ve věcech nadměrných odpočtů, pak k této otázce se v mezidobí vyslovil Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku č. j. 5 Afs 22/2021-25 ze dne 10. 3. 2023, kde vystupoval týž právní zástupce, jak v nyní projednávané věci. Soud proto odkazuje na odůvodnění uvedeného rozsudku, z něž plyne, že závěry rozsudků týkajících se zadržovaných nadměrných odpočtů nelze vztáhnout na situaci, kdy daňový subjekt byl povinen na základě zajišťovacího příkazu správce daně složit na zajištění úhrady dosud nestanovené daně dle § 167 odst. 2 daňového řádu vyšší částku, než je daň, jež je mu následně, po prověření jeho daňové povinnosti správcem daně, stanovena. (Nyní projednávaná věc se skutkově liší tím, že v ní nejde o rozdíl mezi zajištěnou a vyměřenou daní, nýbrž mezi zajištěnou částkou původní a následnou, tj. po snížení zajištění; to ovšem nemá na závěry citovaného rozsudku vliv.)
11. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

12. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. ledna 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu